

Arrest

nr. 172 202 van 20 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 april 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAES, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juni 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, op grond van haar wettelijke samenwoning met mevrouw. T., een Belgische onderdane.

1.2. Op 22 december 2011 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 28 september 2012 wordt een negatief samenwoningverslag opgesteld.

1.4. Op 30 april 2014 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met mevrouw E.

1.5. Op 13 oktober 2014 dient mevrouw E. een visumaanvraag gezinshereniging in. De afgifte ervan wordt haar geweigerd bij beslissing van 1 april 2015.

1.6. Op 12 november 2014 richt de verwerende partij een schrijven aan de verzoekende partij waarin zij wordt verzocht in het kader van een socio-economisch onderzoek in het licht van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de nodige documenten over te maken. De verzoekende partij wordt van voormeld schrijven in kennis gesteld op 3 februari 2015.

1.7. Op 1 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing.

Artikel 42^{quater}, §1,4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer het geregistreerd partnerschap dat aan- gegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de ex-partner de gezamenlijke woning verliet, en op 09.03.2012 officieel werd ingeschreven op een ander adres. Het geregistreerde partnerschap tussen betrokkenen werd op 22.01.2013 eenzijdig werd stopgezet te Antwerpen.

Op 12.11.2014 werden bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'. Deze instructies werden op 03.02.2015 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- attest van inburgering dd. 26.08.2009 (maatschappelijke oriëntatie en Nederlands); bijbehorend attest Nederlands (A1 Breakthrough): gezien het volgen van dit inburgeringstraject een verplichting is, toont dit attest niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land*
- inschrijvingsbewijs Nederlands (A2 Waystage): betrokkene legt geen overige documenten of een eindattest met betrekking tot deze taallessen voor, het is bijgevolg niet zeker of hij deze lessen effectief heeft gevolgd. Dit document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land*
- loonfiches voor de periode juni-augustus 2014 (Mizan bvba) en voor de periode oktober 2014-januari 2015 (Elly bvba): uit het geheel van deze documenten blijkt dat betrokkene werkwilbig is. Echter, het hebben van een job en een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van*

integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.

Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Aangezien de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging van de gezamenlijke vestiging minder dan drie jaar heeft geduurd, is de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980 niet van toepassing. Betrokkene heeft niet aangetoond aan de overige uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4 te voldoen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quater en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Het voorwerp van onderhavig beroep is een beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie -en Asielbeleid van 1 april 2015 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat werd toegekend op basis van artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet, en waarbij een bevel wordt gegeven om het land te verlaten.

De beslissing is gesteund op artikel 42quater, §1, lid 1, 4° en artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing dd. 1 april 2015 bestaat erin dat er sinds 09.03.2012 geen samenwoning meer zou zijn tussen verzoeker en zijn partner en dat op datum van 22 januari 2013 de wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet stelt:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste driejaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben; 2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk; 3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt; 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; 5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° o/3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. (eigen onderlijning)

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen toont de wetgever aan dat het niet de bedoeling is om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van zodra er één van de vijf situaties uit artikel 42quater van de Vreemdelingenwet zich voordoet.

Er staat expliciet in artikel 42 quater§ 1 van de Vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde een einde KAN stellen aan het verblijfsrecht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel bepaalde informatie heeft opgevraagd om artikel 42quater laatste paragraaf van dit artikel te respecteren, doch verwerende partij maakt een onredelijke beoordeling op basis o.b.v voorliggende gegevens. (eigen onderlijning)

Voor wat betreft de economische situatie dient vastgesteld te worden dat de inspanningen van verzoeker op de arbeidsmarkt ten onrechte geminimaliseerd worden.

Verwerende partij stelt 1echter het hebben van een job een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. "

Verwerende partij lijkt van mening te zijn dat het hebben van een arbeidsovereenkomst een evidentie is, doch een dergelijke stelling strookt niet met de realiteit. Talloze mensen genieten van een uitkering van het sociale bijstandstelsel, settelen zich in deze gemakkelijke situatie en doen geen enkele inspanning om hun economische (en financiële) situatie te verbeteren.

Het hebben van een job is in België aldus geen basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. De hoogte van de uitkeringen van het sociale bijstandstelsel, zoals de werkloosheidsuitkering en het leefloon, is immers bepaald teneinde aan de uitkeringsgerechtigden minimaal een menswaardig leven te bieden.

Dat verzoeker wél over een arbeidsovereenkomst beschikt is aldus een persoonlijke verdienste en toont zijn positieve ingesteldheid en motivatie aan om een bijdrage te leveren tot de Belgische economie.

Daarnaast oordeelt verwerende partij dat het hebben van een job geen bewijs is van een uitzonderlijke mate van integratie. Met het woord //uitzonderlijk,/ voegt verwerende partij echter een voorwaarde toe aan de wet, namelijk dat een bepaalde graad van integratie, meer bepaald een "uitzonderlijke" mate van integratie vereist zou zijn. Noch in de wet, noch in het Koninklijk Besluit, noch in de voorbereidende werken, wordt gewag gemaakt van een vereiste graad van integratie. Verwerende partij tracht een strengere voorwaarde toe te voegen aan 42 quater§ 1 laatste lid van de Vreemdelingenwet

Uit het wettelijk kader kan immers slechts worden afgeleid dat verschillende elementen van integratie positief dienen beoordeeld te worden en dat het geheel van deze elementen een verdere machtiging tot verblijf kunnen rechtvaardigen. Dat de integratie een "uitzonderlijke" gradatie dient aan te nemen, is geenszins een wettelijke vereiste.

Teneinde zijn culturele en sociale integratie aan te tonen, heeft verzoeker volgende bewijselementen voorgelegd: enerzijds attest van inburgering (maatschappelijke oriëntatie en Nederlands) met daarbij een bijhorend attest Nederlands (AI Breakthrough) en anderzijds een inschrijvingsbewijs Nederlands A2 Waystage.

Ook al zijn de cursussen maatschappelijke integratie en Nederlands tweede taal verplicht, toch toont het behalen van het eerste attest en het bewijs van inschrijving van het tweede attest aan dat verzoeker een wil heeft om zich te integreren in België en deze wil ook in de praktijk heeft omgezet.

Door deze documenten niet als een bewijs van sociale integratie te beschouwen, louter en alleen omwille van het verplichtend karakter van deze cursussen, gaat een brug te ver.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat verwerende partij opnieuw in de fout gaat door te stellen dat het bewijs van het volgen van deze cursussen geen bewijs vormen van "grote " inspanningen om zich te integreren in België. Opnieuw stelt verwerende partij onterecht vast dat dit bewijs niet aantoonde dat betrokkene zich heden reeds op een "bijzondere" manier heeft geïntegreerd in België .

De sociale en culturele integratie dient inderdaad beoordeeld te worden, maar dat een 'bijzondere' integratie vereist is vooraleer deze integratie in rekening kan gebracht worden om het verblijfsrecht niet te beëindigen, strookt niet met de van toepassing zijnde wettelijke bepaling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker meent dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt bij haar motivatie om geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale verankering.

De elementen die overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet in rekening dienen te worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, kunnen in casu allemaal positief worden beoordeeld: - duur van het verblijf: verzoeker verblijft reeds zeven jaar in België; - zijn leeftijd: verzoeker is 36 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie; - gezondheidstoestand: verzoeker verkeert in een goede gezondheid, hetgeen op heden opnieuw aantoonde dat verzoeker in staat is om een bijdrage te leveren aan de Belgische economie; - gezins- en economische situatie: verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst en werkt bij bakkerij Elly, Sint Laureysplein 7, 2540 Hove . Bovendien woont

verzoeker samen met zijn broer en zijn 3 minderjarige neefjes. Verzoeker heeft een zeer sterke band met zijn broer en is een gelukkige nonkel. Hij brengt de kinderen vaak naar school. Veel vrije tijd heeft verzoeker niet, daar hij nachts werkt in de bakkerij vanaf 10 uur s'avonds, overdag rust hij een beetje. Verzoeker onderhoudt eveneens goed contact met zijn collega's. Zijn collega's spreken Nederlands, hetgeen eveneens een bewijs van sociale integratie aantoont. Verzoeker neemt op actieve wijze deel aan het culturele leven in België. Verzoeker maakt bovendien deel uit van de minderheidsgroep (Koerdische gemeenschap) en stelt dat hij daardoor niet geheel aanvaard wordt in de Turkse samenleving.

Verzoeker heeft weliswaar nog beperkte bindingen met zijn land van oorsprong in die zin dat verzoeker nog naar zijn land is terug gereisd in hoedanigheid van "toerist". Nochtans doet dit geen afbreuk aan het gewicht dat voorgaande elementen in de schaal leggen bij de beoordeling van verzoekers feitelijke situatie. De economische, sociale en culturele verankering van verzoeker in België kan niet ontkend worden en zijn van groter belang dan zijn belangen in Turkije.

Verzoeker wenst bovendien op te merken dat hij aldaar van nul zal moeten beginnen. In Turkije heeft verzoeker immers geen tewerkstelling. Omwille van de hoge werkloosheidsgraad in Turkije zal het voor verzoeker na zijn relatief lange afwezigheid geen evidentie zijn om een tewerkstelling te bemachtigen. Tevens zal verzoeker zijn culturele participatie opnieuw moeten opbouwen. Dat verzoeker dan ook grote schade zal lijden bij een terugkeer naar Turkije.

De bestreden beslissing houdt tevens een bevel in om het grondgebied te verlaten. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: "Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. " Er wordt echter geen enkele motivering gegeven voor het bevel. (eigen onderlijning).

De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Artikel 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (verder Vreemdelingenbesluit) klinkt als volgt: "Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42 septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig bevel om het grondgebied te verlaten...." (eigen onderlijning)

Hieruit blijkt dat er in hoofde van verwerende partij een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat. Verwerende partij heeft nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit dit vereist.

Recent heeft uw Raad geoordeeld in zowel het arrest 101 637 van 25 april 2013 en het arrest 101 636 van 25 april 2013: " Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.(...y

De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt.

Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoeker om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven.

Er dient aldus te worden benadrukt dat wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, het bestuur verplicht is zijn keuze te verantwoorden.(eigen onderlijning)

Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel.

In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur' (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999,149, nr. 185).

Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing.

Aangezien immers de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren, de beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

Verzoeker meent dan ook dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel is aldus gegrond.”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet alsook naar het feit dat hieruit volgt dat een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie zijn, wanneer het geregistreerd partnerschap dat is aangegaan wordt beëindigd. Tevens wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de ex-partner van de verzoekende partij de gezamenlijke woning verliet en op 9 maart 2012 officieel werd ingeschreven op een ander adres alsook dat het geregistreerde partnerschap tussen de verzoekende partij en haar partner op 22 januari 2013 eenzijdig werd stopgezet. Voorts wijst de verwerende partij er op dat bewijzen werden opgevraagd die moeten toelaten de situatie van de verzoekende partij te onderzoeken in het licht van artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet. Na bespreking van de door de verzoekende partij voorgelegde documenten, stelt de verwerende partij dat het bepaalde in artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet op de verzoekende partij niet van toepassing is, dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie en sociale en culturele integratie in het Rijk niet van die aard zijn dat het verdere verblijf van de verzoekende partij gerechtvaardigd wordt. Ten slotte wordt betreffende de weigering van verblijf nog gemotiveerd dat de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging van de gezamenlijke vestiging minder dan drie jaar heeft geduurd, zodat de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42^{quater}, §4, 1° van de vreemdelingenwet niet van toepassing is, dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond aan de overige uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42^{quater}, §4 van de vreemdelingenwet te voldoen. Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst de verwerende partij naar de toepasselijke wettelijke bepaling, met name artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.1.4. De Raad wijst erop dat uit artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, volgt dat er gedurende de eerste vijf jaar van het verblijf van een vreemdeling die zelf geen burger van de Unie is en die werd toegelaten tot een verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner een einde kan worden gesteld aan dit verblijfsrecht ingeval de wettelijke samenwoning wordt beëindigd. De verzoekende partij betwist niet dat de wettelijke samenwoning werd beëindigd.

2.1.5. De verzoekende partij citeert artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet en stelt dat de wetgever door dit artikel toe te voegen aan de wet toont dat het niet de bedoeling is een einde te stellen aan het verblijfsrecht zodra er één van de vijf situaties uit voormeld artikel zich voordoet, dat de gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht, dat uit de beslissing blijkt dat de verwerende partij wel bepaalde informatie heeft opgevraagd, doch een onredelijke beoordeling maakt op grond van de voorliggende gegevens.

2.1.5.1. De verzoekende partij betoogt dat voor wat betreft de economische situatie dient vastgesteld te worden dat de inspanningen die zij levert op de arbeidsmarkt ten onrechte geminimaliseerd worden, dat de verwerende partij van mening lijkt te zijn dat het hebben van een arbeidsovereenkomst een evidentie is, doch dat een dergelijke stelling niet strookt met de realiteit, dat talloze mensen genieten van een uitkering van het sociale bijstandsstelsel, zich in deze gemakkelijke situatie settelen en geen inspanning leveren om hun economische en financiële situatie te verbeteren, dat het hebben van een job in België geen basisvoorwaarde is om een menswaardig bestaan te leiden, dat de hoogte van de uitkeringen van het sociale bijstandsstelsel immers bepaald is teneinde aan de uitkeringsgerechtigden minimaal een menswaardig leven te bieden, dat zij wel over een arbeidsovereenkomst beschikt aldus een persoonlijke verdienste is en haar positieve ingesteldheid en motivatie toont om een bijdrage te leveren aan de Belgische economie. Zij vervolgt dat daarnaast de verwerende partij oordeelt dat het hebben van een job geen bewijs is van een uitzonderlijke mate van integratie, dat met het woord 'uitzonderlijk' de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet, namelijk dat een bepaalde graad van integratie, meer bepaald een uitzonderlijke mate van integratie vereist zou zijn, dat noch in de wet, noch in het vreemdelingenbesluit, noch in de voorbereidende werken gewag wordt gemaakt van een vereiste graad van integratie, dat de verwerende partij tracht een strengere voorwaarde toe te voegen aan artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, dat uit het wettelijk kader immers slechts kan worden afgeleid dat verschillende elementen van integratie positief dienen beoordeeld te worden en dat het geheel van deze elementen een verdere machtiging tot verblijf kunnen rechtvaardigen, dat de integratie een uitzonderlijke gradatie dient aan te nemen, geenszins een wettelijke vereiste is.

Betreffende het hebben van een job en een inkomen motiveert de verwerende partij als volgt:

“loonfiches voor de periode juni-augustus 2014 (Mizan bvba) en voor de periode oktober 2014-januari 2015 (Elly bvba): uit het geheel van deze documenten blijkt dat betrokkene werkwilleg is. Echter, het hebben van een job en een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.”

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet waar zij een uitzonderlijke integratie vereist. Dit betoog kan evenwel niet worden aangenomen. Elk verblijfsrecht in België gaat in beginsel gepaard met een zekere mate van integratie in het Rijk, waardoor kan worden aangenomen dat verwerende partij binnen haar wettelijke bevoegdheid en zonder hierbij kennelijk onredelijk te hebben gehandeld heeft geoordeeld dat er sprake dient te zijn van een vorm van uitzonderlijke integratie opdat enige vorm van integratie zich kan verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het hebben van een job en inkomen *in casu* een uitzonderlijke mate van integratie aantoont. Waar de verzoekende partij aanvoert dat het oordeel dat het hebben van een job en inkomen een voorwaarde is voor het min of meer leiden van een menswaardig bestaan, niet strookt met de realiteit daar veel mensen genieten van een uitkering van het sociale bijstandsstelsel en zich in deze gemakkelijke situatie settelen en geen inspanningen leveren, wijst de Raad erop dat het oordeel dat het hebben van een job en een inkomen een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden, niet kennelijk onredelijk is. Het feit

dat bepaalde personen genieten van het sociale bijstandstelsel doet hieraan geen afbreuk, daar het ook de bedoeling is van dit stelsel om een inkomen te voorzien. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het hebben van een job en inkomen geen afdoende bewijs is van een uitzonderlijke integratie gezien dit een voorwaarde is om min of meer een menswaardig leven te leiden. Voorts wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij werkwilbig is, doch meent dat het hebben van een job en inkomen geen uitzonderlijke mate van integratie aantoont. De verzoekende partij toont niet aan met het wijzen op haar inspanningen en motivatie, dat dit wel degelijk een uitzonderlijk vorm van integratie bewijst. Voorts herhaalt de Raad dat de verwerende partij uitdrukkelijk motiveert dat de verzoekende partij werkwilbig is, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de verwerende partij haar inspanningen die zij levert op de arbeidsmarkt minimaliseert. De verwerende partij geeft als dusdanig ook niet aan dat deze tewerkstelling niet getuigt van een persoonlijke verdienste en een positieve ingesteldheid en motivatie om een bijdrage te leveren aan de Belgische economie. De verwerende partij gaf daarenboven aan dat de leeftijd en de gezondheid van de verzoekende partij toelaat dat zij ook in haar land van herkomst of haar land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. De verzoekende partij betwist dit motief niet.

2.1.5.2. Betreffende de culturele en sociale integratie en de door haar voorgelegde documenten, betoogt de verzoekende partij dat, ook al zijn de cursussen maatschappelijke integratie en Nederlands verplicht, het behalen van het eerste attest en het bewijs van inschrijving tweede attest toch aantoont dat zij een wil heeft om te integreren en deze wil ook in de praktijk heeft omgezet. Dat deze documenten niet te aanvaarden als bewijs van sociale integratie, louter en alleen omwille van het verplichtend karakter ervan, een brug te ver gaat. Zij vervolgt dat de verwerende partij daarnaast opnieuw in de fout gaat door te stellen dat het bewijs van het volgen van deze cursussen geen bewijs vormt van grote inspanningen om zich te integreren, dat de verwerende partij onterecht stelt dat dit bewijs niet aantoont dat zij zich heden reeds op een bijzondere manier heeft geïntegreerd in België, dat de sociale en culturele integratie inderdaad dient beoordeeld te worden maar dat een bijzondere integratie vereist is vooraleer deze integratie in rekening kan gebracht worden, niet strookt met de van toepassing zijnde bepaling.

Betreffende de door de verzoekende partij bovenvermelde documenten, motiveert de verwerende partij als volgt:

“- attest van inburgering dd. 26.08.2009 (maatschappelijke oriëntatie en Nederlands); bijbehorend attest Nederlands (A1 Breakthrough): gezien het volgen van dit inburgeringstraject een verplichting is, toont dit attest niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land

- inschrijvingsbewijs Nederlands (A2 Waystage): betrokkene legt geen overige documenten of een eindattest met betrekking tot deze taallessen voor, het is bijgevolg niet zeker of hij deze lessen effectief heeft gevolgd. Dit document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land”.

De Raad herhaalt dat elk verblijfsrecht in België in beginsel gepaard gaat met een zekere mate van integratie in het Rijk, waardoor kan worden aangenomen dat verwerende partij binnen haar wettelijke bevoegdheid en zonder hierbij kennelijk onredelijk te hebben gehandeld heeft geoordeeld dat er sprake dient te zijn van een vorm van uitzonderlijke of bijzondere integratie opdat enige vorm van integratie zich kan verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht. Voorts door enkel te stellen dat het feit dat de cursussen verplicht zijn niet wegneemt dat zij een wil tot integreren heeft en deze wil heeft omgezet in de praktijk, toont de verzoekende partij aan het niet eens te zijn met de bestreden beslissing doch weerlegt zij niet *in concreto* dat de attesten niet aantonen dat zij in het verleden grote inspanningen, en aldus meer dan het volgen van verplichte cursussen of het zich inschrijven voor cursussen, heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij of heden reeds op een bijzondere manier geïntegreerd is in ons land. De verzoekende partij toont immers niet aan dat voormeld oordeel, gelet op het feit dat zij enkel bewijzen voorlegt van het volgen van verplichte cursussen en het zich inschrijven voor taalcursussen, foutief of kennelijk onredelijk is.

2.1.5.3. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale verankering. Zij stelt dat de elementen die overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 4° (lees: 42^{quater}, §1,

laatste lid) van de vreemdelingenwet in rekening dienen te worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht *in casu* allemaal positief kunnen beoordeeld worden, de verzoekende partij wijst op de duur van het verblijf (7 jaar), de leeftijd (36 jaar) waardoor zij in de mogelijkheid is om nog vele jaren een bijdrage te leveren, gezondheidstoestand (goed) waardoor zij in de mogelijkheid is om een bijdrage te leveren, gezins- en economische situatie (arbeidsovereenkomst). De verzoekende partij wijst erop dat zij bovendien samenwoont met haar broer en drie minderjarige neefjes, dat zij een zeer sterke band heeft met haar broer en gelukkige nonkel is, dat zij de kinderen vaak naar school brengt, dat zij niet veel vrije tijd heeft, dat zij 's nachts werkt in de bakkerij en overdag rust, dat zij een goed contact onderhoudt met collega's en op actieve wijze deelneemt aan culturele leven in België, dat zij bovendien deel uitmaakt van een minderheidsgroep (Koerdische gemeenschap) en daardoor geheel niet aanvaard wordt in de Turkse samenleving. De verzoekende partij stelt dat zij nog beperkte bindingen heeft met haar land van herkomst in de zin dat zij nog naar haar land is teruggereisd in de hoedanigheid van toerist, dat dit geen afbreuk doet aan het gewicht dat voorgaande elementen in de schaal leggen bij de beoordeling van haar feitelijke situatie. De verzoekende partij stelt dat haar economische, sociale en culturele verankering in België niet kan ontkend worden en van groter belang is dan haar belangen in Turkije, dat zij daar van nul zal moeten beginnen, dat zij er immers geen tewerkstelling heeft en het omwille van de hoge werkloosheidsgraad in Turkije voor haar geen evidentie zal zijn om, na relatief lange afwezigheid, een tewerkstelling te bemachtigen, dat zij haar culturele participatie opnieuw zal moeten opbouwen en zij dan ook grote schade zal lijden bij terugkeer naar Turkije.

De verzoekende partij kan niet voorhouden dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale verankering. De verwerende partij heeft immers met de door de verzoekende partij voorgelegde bewijsstukken wel degelijk afdoende rekening gehouden, doch geoordeeld dat de leeftijd, gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie en de sociale en culturele integratie in het Rijk niet van die aard zijn dat het verdere verblijf van de verzoekende partij in het Rijk gerechtvaardigd wordt. Waar de verzoekende partij stelt dat voormelde elementen *in casu* allemaal positief kunnen beoordeeld worden, waarbij zij voornamelijk wijst op haar mogelijkheid om een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, is zij het niet eens met de bestreden beslissing, doch slaagt zij er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing, zoals blijkt uit bovenstaande bespreking, te weerleggen. De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij samenwoont met haar broer en drie minderjarige neefjes, dat zij een zeer sterke band heeft met haar broer en gelukkige nonkel is, dat zij de kinderen vaak naar school brengt, dat zij een goed contact onderhoudt met collega's en op actieve wijze deelneemt aan het culturele leven in België, dat zij bovendien deel uitmaakt van een minderheidsgroep (Koerdische gemeenschap) en daardoor geheel niet aanvaard wordt in de Turkse samenleving, dat zij nog beperkte bindingen heeft met haar land van herkomst in de zin dat zij nog naar haar land is teruggereisd in de hoedanigheid van toerist, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt deze elementen werden meegedeeld aan de verwerende partij of dat desbetreffend bewijzen werden overgelegd. Gelet op het feit dat de verwerende partij expliciet bewijzen heeft gevraagd aan de verzoekende partij in het kader van een socio-economisch onderzoek en de verzoekende partij heeft nagelaten bovenvermelde elementen mee te delen of hieromtrent bewijsstukken over te maken, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts ziet de Raad niet in, en toont de verzoekende partij niet aan, op welke wijze de stelling dat zij niet veel vrije tijd heeft en 's nachts werkt in de bakkerij en overdag rust, afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij is voorts nog van mening dat haar economische, sociale en culturele verankering in België niet kan ontkend worden en van groter belang is dan haar belangen in Turkije, dat zij daar van nul zal moeten beginnen, dat zij er immers geen tewerkstelling heeft en het omwille van de hoge werkloosheidsgraad in Turkije voor haar geen evidentie zal zijn om, na relatief lange afwezigheid, een tewerkstelling te bemachtigen, dat zij haar culturele participatie opnieuw zal moeten opbouwen en zij dan ook grote schade zal lijden bij terugkeer naar Turkije. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij ook deze elementen niet heeft meegedeeld aan de verwerende partij, nadat haar gevraagd werd alle mogelijke bewijsstukken over te maken in het kader van een socio-economisch onderzoek, zodat de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid ook met deze elementen geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich ter

gelegenheid van het verzoekschrift, behalve betreffende het feit dat zij in Turkije geen tewerkstelling heeft, tot loutere beweringen die zij geenszins staaft. Betreffende het feit dat zij geen tewerkstelling heeft in Turkije, wijst de Raad erop dat de verwerende partij oordeelde dat de leeftijd en gezondheid van de verzoekende partij toelaat ook in het land van herkomst te kunnen worden tewerkgesteld.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoekende partij maakt een schending van het motiverings- en redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk. Evenmin toont zij een schending aan van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet.

2.1.6. Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten

De verzoekende partij meent dat er geen motivering wordt gegeven in het bevel. De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij, zoals reeds aangegeven in punt 2.1.2. dat het bevel zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Zo wordt gewezen op de toepasselijke wettelijke bepaling, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en wordt in feite gemotiveerd dat het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken. De verzoekende partij betwist deze feitelijke vaststelling overigens niet. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de weigering van verblijf en nergens kan gelezen worden waarom aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij betoogt nog dat er – gelet op de bewoordingen van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit – sprake is van een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid, dat de verwerende partij heeft nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 54 van het vreemdelingenbesluit dit vereist.

De verzoekende partij gaat er aldus evenwel aan voorbij dat *in casu* de wettelijke grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten niet zozeer het artikel 54 van het vreemdelingenbesluit is, doch wel het artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

De Raad benadrukt dat deze bepaling in beginsel wel degelijk voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“moet”). Deze bepaling geldt weliswaar *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, doch de verzoekende partij geeft niet aan dat *in casu* dergelijke hogere rechtsnormen in het gedrang zouden komen. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij niet kon volstaan met de vermelding van voormelde wetsbepaling en de motivering dat het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken om de verzoekende partij bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Artikel 54 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Uit voormelde bepaling, en het woord “desgevallend”, volgt dat de verwerende partij niet vermog op automatische wijze een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, en evenmin dat hij hiertoe verplicht is. Het is zo bijvoorbeeld niet uitgesloten dat de betrokken vreemdeling op een andere grond

nog gerechtigd is op het Belgische grondgebied te verblijven. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking van het middel, heeft de verwerende partij evenwel wel degelijk geduid waarom zij in de specifieke situatie van de verzoekende partij van oordeel was dat diende te worden overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij motiveert zo dat de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in het Rijk is verstreken. De verwerende partij heeft aldus geenszins automatisch uit de vaststelling dat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als Unieburger van de verzoekende partij dient te worden beëindigd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en heeft duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen gegeven op basis waarvan zij heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aldus kan de verzoekende partij ook geenszins dienstig verwijzen naar de door hem aangehaalde rechtspraak van de Raad, waarin een bevel om het grondgebied te verlaten voorlag dat – in tegenstelling tot in de thans voorliggende zaak – op geen enkele wijze was gemotiveerd. Er blijkt niet dat de verwerende partij door haar handelwijze het artikel 54 van het vreemdelingenbesluit heeft miskend.

Een schending van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het vertrouwensbeginsel.

2.2.1. De verzoekende licht haar tweede middel toe als volgt:

*“Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021)
In de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt dat er reeds sinds 9 maart 2012 geen effectieve samenwoning meer is tussen verzoeker en mevrouw.
De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd uiteindelijk pas op 1 april 2015, aldus drie jaar later genomen. (eigen onderlijning)
Blijkbaar meende verwerende partij dat voordien de economische en sociale verankering van verzoeker wel degelijk volstond om zijn verdere verblijf in het Rijk te rechtvaardigen.
Minstens was dit de verwachting die bij verzoeker is ontstaan en aldus heeft verzoeker zich verder geïntegreerd in België. Het vertrouwensbeginsel werd dan ook geschonden.
Dit middel is aldus gegrond.”*

2.2.2. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

2.2.3. De Raad onderzoekt de aangevoerde schending van voornoemde beginselen aan de hand van de gegevens van het dossier en in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Uit artikel 42^{quater}, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd, of indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf dient de gemachtigde evenwel rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Uit §5 van dit artikel blijkt dat de gemachtigde zo nodig kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

2.2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verklaring aflegde van wettelijke samenwoning met mevrouw T. en een aanvraag indiende voor het verkrijgen van een verblijfskaart in de

hoedanigheid van partner in een duurzame relatie van een Belg op 6 juni 2011, waarna haar op 23 december 2011 een F-kaart werd toegekend. Het wordt niet betwist dat deze wettelijke samenwoning op 22 januari 2013 werd stopgezet en dat de verzoekende partij sinds 9 maart 2012 niet meer op hetzelfde adres woont als mevrouw T.

Bij schrijven van 12 november 2014, aan de verzoekende partij betekend op 3 februari 2015, werd de verzoekende partij verzocht om binnen de dertig dagen alle documenten aan te brengen die nuttig kunnen zijn voor een socio-economisch onderzoek in het kader van een eventuele beëindiging van haar verblijfsrecht. De verzoekende partij bracht daarop een aantal documenten binnen, waarover de gemachtigde in de bestreden beslissing uitvoerig heeft gemotiveerd.

Het loutere feit dat de bestreden beslissing pas werd genomen op 1 april 2015, zijnde drie jaar na de beëindiging van het samenwonen, vormt *in casu* geen schending van het vertrouwensbeginsel. De Raad wijst erop dat op grond van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht immers kan worden beëindigd binnen een periode van vijf jaar volgend op de erkenning ervan. *In casu* was dit het geval, nu de verzoekende partij pas op 6 juni 2011 een verblijfskaart als familielid van een Belg heeft aangevraagd. Voor het verstrijken van deze periode van vijf jaar kon de verzoekende partij er dan ook niet rechtmatig op vertrouwen dat het onderzoek naar haar verblijfsrecht door de gemachtigde was afgesloten en dat zij haar verblijfsrecht kon behouden, te meer daar de gemachtigde geen enkele concrete toezegging of belofte aan de verzoekende partij heeft gedaan, zodat de gemachtigde thans niet kan worden verweten dergelijk rechtmatig vertrouwen te hebben beschaamd.

2.2.5. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER